

"realistisch"

Vrijdag is mijn man jarig. Hij wordt zestig. Dat klinkt al best oud, al maakt hij er niet zo'n drama van als toen hij dertig werd. Dàt was wel zo'n drempel! Over twee en een half jaar ben ik ook zover. De jaren lijken steeds sneller te gaan. Volgens mij komt dat omdat je langzamer wordt. Je hebt meer tijd nodig voor dezelfde hoeveelheid werk of wat dan ook, je wordt minder productief en dan lijkt de tijd voorbij te vliegen.

Wij kennen elkaar overigens al heel lang. Hij was veertien en ik elf toen we elkaar leerden kennen. We waren min of meer burens. Mijn moeder kon vanaf haar balkon zo in zijn kamer kijken, hetgeen ze dan ook veelvuldig deed. Zo kon ze mij over van alles en nog wat ter verantwoording roepen. De meeste tijd lag ik echter onder zijn treinbaan te lezen. Hij had een kamergroot plateau dat aan het plafond hing en dat hij kon laten zakken. Er waren bergen, tunnels, dorpen, zelfs een beekje met echt stromend water.

Ik ben ook nog eens constructief bezig geweest en heb een kerkhof aan het dorp toegevoegd.

Het moest per slot van rekening wel realistisch blijven.

© maart 2010, Alida, BasicPublishing.nl